

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 653/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Kontrom, advokátska kancelária, Čučmianska dlhá 21, Rožňava, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protikorupčnej jednotky, expozitúry Východ, Košice, pod ČVS: PPZ-673/NKA-PK-VY-2015 z 25. januára 2016, uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 154/15/1000 z 8. marca 2016 a prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. XVI/2 Pz 38/16/1000 z 10. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej

len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protikorupčnej jednotky, expozitúry Východ, Košice (ďalej len „NKA“), pod ČVS: PPZ-673/NKA-PK-VY-2015 z 25. januára 2016, uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) sp. zn. VII/1 Gv 154/15/1000 z 8. marca 2016 a prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) sp. zn. XVI/2 Pz 38/16/1000 z 10. júna 2016.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením NKA pod ČVS: PPZ-673/NKA-PK-VY-2015 z 25. januára 2016 bolo sťažovateľovi podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vznesené obvinenie pre prečin volebnej korupcie podľa § 336a ods. 1 písm. a) a ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú špeciálna prokuratúra uznesením č. k. VII/1 Gv 154/15/1000-22 z 8. marca 2016 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nie dôvodnú.

4. Následne sa sťažovateľ cestou mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku doručeného generálnej prokuratúre 19. apríla 2016 domáhal zrušenia uznesenia špeciálnej prokuratúry z 8. marca 2016 ako nezákonného.

5. Generálna prokuratúra prípisom č. k. XVI/2 Pz 38/16/1000-5 z 10. júna 2016 oznámila sťažovateľovi, že nezistila „*dôvody na zrušenie... napadnutého uznesenia prokurátora z 8. marca 2016 sp. z n. VII/1 Gv 154/15/1000-22*“.

6. Označený prípis generálnej prokuratúry sťažovateľ napadol *„opakovaným podnetom“*, ktorý generálna prokuratúra prípisom č. k. XVI/2 Pz 80/16/1000-3 zo 14. júla 2016 odložila *„bez ďalších opatrení s tým, že stanovisko generálneho prokurátora... z 10. júna 2016... je konečné“*.

7. Sťažovateľ je presvedčený, že uznesením NKA pod ČVS: PPZ-673/NKA-PK-VY-2015 z 25. januára 2016 v spojení s uznesením špeciálnej prokuratúry sp. zn. VII/1 Gv 154/15/1000 z 8. marca 2016 a prípisom generálnej prokuratúry č. k. XVI/2 Pz 38/16/1000-5 z 10. júna 2016 boli porušené jeho základné práva zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Svoje presvedčenie sťažovateľ odôvodňuje tým, že NKA, resp. jej príslušný vyšetrovateľ Policajného zboru sa pri vydaní uznesenia o vznesení obvinenia neriadil príslušnými *„ustanoveniami trestnoprávných predpisov a základnými premisami pre vznesenie obvinenia... a jeho záver o odôvodnenosti vznesenia obvinenia je podľa... názoru“* sťažovateľa *„predčasný“*.

9. Rozhodnutiu špeciálnej prokuratúry z 8. marca 2016, ktorým bola sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá, sťažovateľ vytkol, že toto *„neobsahuje skutočnosti, ktoré prokurátor považoval za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti a zároveň neobsahuje konkrétne vysvetlenie, ako aj argumenty ako sa prokurátor vypořiadal so sťažnostnými dôvodmi“*. Uznesenie špeciálnej prokuratúry sťažovateľ považuje za také, ktoré nezodpovedá zákonným požiadavkám a je *„neurčité, nepresvedčivé, pretože neobsahuje konkrétne vysvetlenie ako sa vypořiadal so sťažnostnými dôvodmi“*. Špeciálna prokuratúra podľa slov sťažovateľa nereagovala na *„podstatné a relevantné argumenty“* a nedala *„jasnú a zreteľnú odpoveď na jeho sťažnostné argumenty“*.

10. Na argumenty nereagovala ani generálna prokuratúra v prípise č. k. XVI/2 Pz 38/16/1000-5 z 10. júna 2016 a „nedala tak jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky“.

11. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie (theright to a fair trial) podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo Uznesením Prezídia policajného zboru PZ, národná kriminálna agentúra, národná protikorupčná jednotka, expozitúra Východ Košice ČVS PPZ-673/NKA-PK-VY-2015 zo dňa 25. 1. 2016 v spojení s Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR sp. zn. VII Gv 154/15/1000 zo dňa 08. 03. 2016 a Opatrením Generálnej prokuratúry zo dňa 10. 06. 2016 sp. zn. XVI/2 Pz 38/16/1000-5 porušené.

2. Uznesenie Prezídia policajného zboru PZ, národná kriminálna agentúra, národná protikorupčná jednotka, expozitúra Východ Košice ČVS PPZ-673/NKA-PK-VY-2015 zo dňa 25. 1. 2016 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie.

3. Uznesenie prokuratúra Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR sp. zn. VII Gv 154/15/1000 zo dňa 08. 03. 2016 sa zrušuje.

4. Opatrenie Generálnej prokuratúry zo dňa 10. 06. 2016 sp. zn. XVI/2 Pz 38/16/1000-5 sa zrušuje

5. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie v sume 2 000 €, ktoré budú porušovatelia povinní zaplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od vydania nálezu.“

12. Zároveň si sťažovateľ uplatnil „nárok na náhradu trov konania a právneho zastúpenia“ v konaní pred ústavným súdom.

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

15. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

16. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

17. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného

orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

19. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením NKA pod ČVS: PPZ-673/NKA-PK-VY-2015 z 25. januára 2016, uznesením špeciálnej prokuratúry sp. zn. VII/1 Gv 154/15/1000 z 8. marca 2016 a prípisom generálnej sp. zn. XVI/2 Pz 38/16/1000 z 10. júna 2016, ku ktorému malo dôjsť nezákonnosťou a nedostatočnou odôvodnenosťou týchto rozhodnutí, príp. ich predčasnosťou, neurčitnosťou a nepresvedčivosťou.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy

23. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva,

prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy...

24. Zákonom požadovanou náležitosťou návrhu podaného ústavnému súdu je teda v zmysle citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde aj jej náležité odôvodnenie, a to vo vzťahu ku všetkým označeným základným právam, o ktorých sťažovateľ tvrdí, že zo strany orgánov verejnej moci došlo k ich porušeniu.

25. Ústavný súd už opakovane judikoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08, III. ÚS 233/2016), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Podľa názoru ústavného súdu má preto nedostatok odôvodnenia sťažnosti vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky. Ústavný súd totiž nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite ani nemôže rozhodovať.

26. Nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podaní sťažovateľov totiž ústavný súd nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom advokátom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

27. Článok 48 ods. 2 ústavy obsahuje katalóg základných práv ako sú základné právo na verejné prerokovanie vecí, na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, na prerokovanie vecí v prítomnosti účastníka (strany) konania a aby sa tento mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. V aktuálnej sťažnosti sťažovateľ nekonkretizoval

(a nemožno to vyvodit' ani z textu odôvodnenia), do ktorého z uvedených základných práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy malo zo strany ním označených orgánov verejnej moci dôjsť.

28. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť v tejto časti (namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy) pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

29. Z uvedeného dôvodu ústavnému súdu neostávalo iné, iba sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí predpísaných zákonom.

K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením NKA pod ČVS: PPZ-673/NKA-PK-VY-2015 z 25. januára 2016 a uznesením špeciálnej prokuratúry sp. zn. VII/1 Gv 154/15/1000 z 8. marca 2016

30. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

31. Jedným zo základných pojmových znakov sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, resp. podľa § 49 zákona o ústavnom súde ako prostriedku ochrany ústavou (alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou) zaručených základných práv alebo slobôd je zásada subsidiarity. Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto

súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, I. ÚS 320/2011).

32. Z konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda vyplýva, že právomoc ústavnému súdu prislúcha zaoberať sa porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takému právu neposkytuje účinnú ochranu (I. ÚS 78/99).

33. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ využil jemu dostupné právne prostriedky, na použitie ktorých bol oprávnený podľa ustanovení Trestného poriadku, ktorými sa domáhal aj ochrany základného práva na inú právnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé konanie. Proti uzneseniu NKA z 25. januára 2016 podal sťažnosť, o ktorej rozhodovala špeciálna prokuratúra, a proti uzneseniu špeciálnej prokuratúry z 8. marca 2016 podal mimoriadny opravný prostriedok, o ktorom rozhodovala generálna prokuratúra. Oprávnením, ale aj povinnosťou špeciálnej prokuratúry vo vzťahu k rozhodnutiu NKA a generálnej prokuratúry vo vzťahu k rozhodnutiu špeciálnej prokuratúry bolo v prípade zistenia zásahu orgánu činného v trestnom konaní nižšieho stupňa do základných práv sťažovateľa týmto základným právam poskytnúť primeranú ochranu. V danej veci teda existoval orgán verejnej moci, ktorého právomoc poskytnúť základným právam sťažovateľa individuálnu ochranu predchádzala právomoci ústavného súdu. V danom prípade ústavný súd teda nemá oprávnenie preskúmať napadnuté uznesenie NKA pod ČVS: PPZ-673/NKA-PK-VY-2015 z 25. januára 2016 a uznesenie špeciálnej prokuratúry sp. zn. VII/1 Gv 154/15/1000 z 8. marca 2016.

34. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť, a to s prihliadnutím na § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy.

K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru prípisom generálnej prokuratúry sp. zn. XVI/2 Pz 38/16/1000 z 10. júna 2016

35. V súvislosti s napadnutým prípisom generálnej prokuratúry z 10. júna 2016 sťažovateľ stručne namietal, že generálna prokuratúra na jeho argumenty nereagovala a nedala jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky.

36. Ústavný súd v prvom rade považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že v danom prípade sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd na základe ním namietaných pochybení orgánu činného v trestnom konaní už v počiatočnom štádiu trestného stíhania vyslovil porušenie jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmvania právoplatne skončených vecí. V danej veci preto ani nepovažuje za potrebné obsirnejšie sa zaoberať argumentáciou sťažovateľa, pretože aj v prípade opodstatnenosti jeho tvrdení existujú možnosti nápravy v ďalšom priebehu trestného konania, na čo stabilne poukazuje vo svojej ustálenej judikatúre, podľa ktorej trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho skončenie procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenie znamenajúce porušenie práv a slobôd v zmysle ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré nebolo odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 64/04, III. ÚS 3/02, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 197/08). Z toho dôvodu námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia jeho práv treba v kontexte uvedeného považovať aj za predčasné.

37. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému a príp. aj v ďalšom štádiu trestného konania (po prípadnom podaní obžaloby) ako obžalovanému v rámci uplatnenia práva na obhajobu právne účinným spôsobom namietat' porušenie svojich

základných práv a slobôd, ku ktorým malo podľa jeho názoru dôjsť v dôsledku protiprávneho postupu NKA a špeciálnej prokuratúry, ako aj generálnej prokuratúry v predmetnej trestnej veci. Tak ako súd prvého stupňa, ktorý bude (je) oprávnený konať a rozhodovať v trestnej veci sťažovateľa, aj odvolací súd v prípade podania odvolania v predmetnej trestnej veci sú súdmi s plnou jurisdikciou, v ktorých právomoci je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu vrátane zákonnosti a ústavnosti postupu orgánov prípravného konania v trestnej veci sťažovateľa v štádiu trestného stíhania predchádzajúcemu podaniu obžaloby (obdobne napr. III. ÚS 75/05, III. ÚS 109/05 alebo II. ÚS 294/06).

38. V súvislosti s uvedeným ústavný súd poukazuje aj na časť odôvodnenia prípisu generálnej prokuratúry č. k. XVI/2 Pz 80/16/1000-3 zo 14. júla 2016, v ktorej sa uvádza, že *„Jednotlivé výhrady a argumenty uvedené v podaní z 27. júna 2016 máte právo uplatniť v prípravnom konaní prípadne v konaní pred súdom.“*

39. Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

40. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2017